

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobce: **A. D.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2007, č. j. OAM - 594/LE - C09 - BE01 - 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce (stěžovatele) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Az 49/2007 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 7200 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 10. 2007, č. j. OAM - 594/LE - C09 - BE01 - 2005, zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí spatřuje důvod pro neudělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu ve faktu, že žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že

nebyl členem žádné politické strany ani organizace a dále neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by plynul závěr, že ve své vlasti vykonával činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod.

V odůvodnění rozhodnutí o neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobce Ukrajinu opustil z důvodu obav z jednání mafie, která po něm požadovala peníze. Strach z jednání mafie nemůže být v daném případě podle žalovaného důvodem pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, v němž je uveden taxativní výčet důvodů pro udělení azylu (odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má) a pod který nelze podřadit pronásledování ze strany mafie motivované majetkovými zájmy.

Podle § 13 zákona o azylu se azyl uděluje rodinnému příslušníku či manželu azylanta, jemuž byl v ČR udělen azyl, což jsou důvody, které žalobce podle žalovaného nesplnil, proto mu na základě § 13 zákona o azylu azyl udělen být nemohl.

Žalobce v řízení před žalovaným dále poukazoval na zranění hlavy, které utrpěl jednak v důsledku pádu z lešení a jednak při loupežném přepadení. Zranění způsobené úderem do hlavy vedlo k nutnosti jeho třináctidenní hospitalizace, úraz mu přivodil i psychické potíže. Žalovaný nepovažoval žalobcovy zdravotní potíže za důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, který umožňuje udělit azyl z humanitárních důvodů, jsou-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele. Žalovaný ve svém rozhodnutí poukazuje na to, že lékařskými zprávami zjištěná posttraumatická osobnostní změna způsobná úrazem, neohrožuje žalobce na životě a nic nebrání tomu, aby byl léčen ve své vlasti, na Ukrajině, kde se mu může dostat odpovídající péče. Žalovaný dále v odůvodnění svého rozhodnutí poukazuje na to, že žalobce začal pravidelně navštěvovat odborného lékaře až po několikerých výzvách žalovaného k předložení lékařských zpráv, což podle žalovaného svědčí o tom, že zdravotní stav žalobce není natolik vážný, že by mu znemožňoval běžný způsob života.

Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval otázkou, hrozí-li žalobci v případě návratu na Ukrajinu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce podle žalovaného hovořil pouze o svých obavách z jednání mafie, která po něm požadovala peníze. Konkrétněji se zmínil jen o zapálení otcova automobilu, krádeži automobilu a o krádeži peněz a balíků cukru. Více k tomuto neuvedl a o žádné vážné újmě, ať hrozící nebo již způsobené, ve smyslu § 14a zákona o azylu nehovořil. Žalobce k tomu v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že výčet důvodů pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany je taxativní a potíže s „mafií“ v zemi původu, tak jak je jmenovaný prezentoval, nelze podřadit pod důvody relevantní pro kladné posouzení žalovaného ve smyslu tohoto ustanovení zákona.

Konečně žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že žalobce nesplňuje podmínky doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou, která byla zamítnuta. Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl pro nezákonnost z důvodu, že

správní orgán nesplnil svou povinnost mu plynoucí z § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, protože žalobci nevycházel v řízení podle možností vstříc, správní orgán nepřihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo a co účastníci uvedli, čímž porušil povinnost stanovenou ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu. Stěžovatel dále namítal, že správní orgán nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí a nedostatečně uvedl, jak se vypořádal s námitkami účastníků, čímž nedostál povinnostem stanoveným v § 68 odst. 3 správního řádu. V žalobě k městskému soudu žalobce posléze uvádí, že útok, jehož byl obětí v České republice, v něm vyvolal reminiscenci na události doma na Ukrajině a výrazně zhoršil jeho obavy z návratu do prostředí, kde se člověk musí neustále obávat násilí a nespravedlnosti. Žalobce dále nesouhlasí s tou částí odůvodnění rozhodnutí žalovaného, kde jednání mafie je považováno za jednání soukromých osob, které není státem ani prováděno ani trpěno. Žalobce v této souvislosti uvádí, že úzké vztahy mezi státní správou a mafií na Ukrajině zajišťují mafii faktickou beztrestnost, protože policisté a úředníci přijímají od mafie úplatky anebo se na prospěchu z její činnosti dokonce podílí, v čemž žalobce spatřuje tolerování či podporování pronásledování. Z těchto důvodů žalobce pochybuje, že by mu byla ochrana policií poskytnuta. Žalobce dále v žalobě vyjádřil přesvědčení, že rozhodnutí žalovaného obsahuje nedostatečné odůvodnění toho, proč nedošlo k udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu.

Městský soud v odůvodnění svého rozsudku, jímž zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného, rekapituluje vyjádření a návrhy žalobce i žalovaného a podklady, ze kterých vzešlo rozhodnutí žalovaného. V samotném hodnocení důvodů, které vedly k zamítavému rozhodnutí o žalobě, se věnuje městský soud postupně ustanovením § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Městský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce se nikdy nedomáhal udělení azylu z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod podle § 12 písm. a) zákona o azylu, proto není možné mu azyl z tohoto důvodu udělit. Městský soud dále uvádí, že výčet důvodů k udělení azylu v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, takže se pod něj problémy s mafií motivované finančními zájmy mafie nedají podřadit. Co se týká důvodů pro udělení mezinárodní ochrany zakotvených v § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a § 14b (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny), městský soud konstatuje, že ze spisu plyne, že žalobce nikdy důvody spojené s těmito formami mezinárodní ochrany neuplatňoval. Ohledně důvodu udělení azylu podle § 14 zákona o azylu městský soud uvádí, že žalovaný se dostatečně zabýval tvrzeními žalobce ohledně udělení humanitárního azylu z důvodu špatného zdravotního stavu a lékařskými zprávami, kterými žalobce svá tvrzení podepřel. Městský soud konstatuje, že žalovaný náležitě objasnil své rozhodnutí, proč nedošlo k udělení humanitárního azylu a jak hodnotil lékařské zprávy. Městský soud dále uvádí, že ze spisu plyne, že nejsou známy žádné skutečnosti, které by vypovídaly o hrozbách a nebezpečí vůči neúspěšným žadatelům o azyl v zahraničí, pokud se nedopustili nějakého konkrétního trestného činu, za který by mohli být na Ukrajině stíháni a že žalobci v domovině nehrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Městský soud uzavírá, že tvrzením žalobce o tom, že mu nebylo ve správním řízení před žalovaným vycházeno vstříc nebo že by žalovaný nepřihlédl ke všemu, co bylo v řízení zjištěno a vyšlo najevo, nelze přisvědčit, protože žalovaný řádně odůvodnil výrok rozhodnutí a uvedl jeho podklady. Městský soud ještě dodává, že ze spisu nevyplývá, že žalobce v průběhu řízení výše uvedené námitky nebo návrhy vznesl.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Stěžovateli byl rozsudek městského soudu doručen dne 18. 11. 2009, kasační stížnost podal dne 23. 11. 2009, takže dodržel dvoutýdenní lhůtu k jejímu podání podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. V doplnění kasační stížnosti uvádí, že se domnívá, že pokud by u něj nebyly shledány důvody k udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, splňuje alespoň důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel uvádí, že se u něj dodnes projevují následky zranění, která se mu v ČR přihodila při pádu z lešení a při fyzickém útoku na něj a po kterých trpí depresivní neurózou, poruchami sluchu s panickými ataky, dušením, těžkými bolestmi hlavy a migrénami. Dále stěžovatel uvádí, že v důsledku svého zdravotního stavu není s to vykonávat jakoukoli zodpovědnou či manažerskou funkci v podnicích svého otce a dále uvádí, že na Ukrajině je v současnosti i pro zdravého člověka těžké zajistit si zaměstnání, natož pak pro stěžovatele, který trpí výše uvedenými zdravotními obtížemi, takže není schopen si obstarat finanční prostředky nutné k zajištění potřebné lékařské péče a léků na Ukrajině.

Současně v rámci kasační stížnosti požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a osvobození od soudních poplatků.

Ve vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti je uvedeno, že žalovaný považuje své rozhodnutí za bezvadné, protože během správního řízení stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebyly naplněny důvody pro udělení azylu z důvodu v § 13 či § 14, nebo z důvodu doplňkové ochrany v § 14a a § 14b zákona o azylu. Podle žalovaného ze skutečností uvedených stěžovatelem nelze dospět k závěru, že by mu v současné době hrozilo v zemi původu nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustné důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel též splňuje podmínku povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. O přijatelnou kasační stížnost se podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, jedná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) pokud bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud rozpoznal zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele, čímž bylo opomenutí městského soudu zabývat se všemi námitkami stěžovatele uvedenými v žalobě, o čemž bude pojednáno níže. Zde posuzovaná kasační stížnost je tak rovněž přijatelná.

Nejvyšší správní soud je podle § 109 odst. 3 s. ř. s. vázán důvody kasační stížnosti, napadené rozhodnutí musí ovšem vždy z úřední povinnosti prozkoumat také v tom ohledu, zda nebylo řízení před soudem zmatečné, nebylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, zda je rozhodnutí přezkoumatelné a zda nebylo rozhodnutí správního orgánu nicotné. Při tomto přezkumu došel Nejvyšší správní soud k tomu, že rozhodnutí městského soudu je částečně nepřezkoumatelné (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je dána tehdy, když městský soud opomene přezkoumat některou z žalobních námitek, k čemuž se také váže ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 135/2004 - 73 ze dne 18. 10. 2005, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 24/2005 - 44 ze dne 14. 7. 2005, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Jak bylo již popsáno výše, jedna ze stěžovatelových námitek v žalobě k městskému soudu se týkala tvrzení, že úzké vztahy mezi státní správou a mafií na Ukrajině zajišťují mafii faktickou beztrestnost, v čemž žalobce spatřuje tolerování či podporování pronásledování. Stěžovatel poukazuje na to, že ustanovení § 2 odst. 7 zákona o azylu ve znění účinném do 20. 12. 2007 (nyní § 2 odst. 8 zákona o azylu) považuje za pronásledování nejen aktivní jednání orgánů státu, stran nebo organizací ovládajících stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, ale pronásledováním může být i jednání soukromých osob, pokud jsou státem tolerována nebo pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Městský soud v odůvodnění svého rozsudku uvádí, že stěžovatelova žaloba obsahovala takovouto námitku a dále, že správní orgán vycházel ze zprávy MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2002 ze dne 31. 3. 2003, zprávy MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2006 ze dne 6. 3. 2007 a informace MZV ČR č. j. 103825/2006 - LP ze dne 1. 2. 2006, které, jak dodává Nejvyšší správní soud, se mimo jiné zabývají také korupcí ve státních strukturách včetně policie na Ukrajině. Z odůvodnění rozhodnutí městského soudu ovšem nelze vyčíst, jak se městský soud vypořádal s výše nastíněnou námitkou žalobce. Jak bylo již výše poznamenáno, nevypořádá-li se městský soud s námitkami v žalobě uvedenými, trpí takové jeho rozhodnutí ohledně těchto námitek nepřezkoumatelností.

Vada řízení spočívající ve výše zmíněné nepřezkoumatelnosti ovšem nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí, protože i v případě, že by městský soud přisvědčil této námitce, by nemohlo dojít ke zvrácení jeho zamítavého rozhodnutí o žalobě, k čemuž se váže ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 18. 6. 2010, č. j. 2 Azs 13/2010 - 104, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 8. 3. 2010, č. j. 8 Afs 102/2005 - 68, rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Stěžovatelova námitka směřuje k aplikaci ustanovení §

12 písm. b) zákona o azylu, kde stojí, že: „*azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“ Ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu tak klade pro udělení azylu dvě podmínky, které musí být splněny kumulativně, a to 1. pronásledování žadatele o azyl, které je v zákoně o azylu vymezeno v § 2, a 2. motivovanost takového pronásledování výše uvedenými důvody, jejichž výčet je v zákoně taxativní, nelze tedy přihlédnout k žádným jiným v zákoně neuvedeným důvodům. Stěžovatel uvedl, že Ukrajinu opustil ze strachu před mafií, která od něj vyžadovala peníze, tento důvod pronásledování ovšem v zákoně uveden není, nemůže k němu tedy být přihlíženo, což v odůvodnění svého rozhodnutí městský soud náležitě uvedl. Z rozhodnutí městského soudu tedy jasně plyne, že podmínka, aby bylo pronásledování motivováno v zákoně o azylu uvedenými důvody naplněna nebyla. Udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu v daném případě nebylo možné, jelikož k takovému udělení musí být splněny obě podmínky stanovené v § 12 písm. b) zákona o azylu. Bylo-li náležitě zjištěno a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu i soudu řádně vyloženo, že jedna z podmínek není naplněna, nelze azyl udělit, i kdyby druhá podmínka splněna byla. Opomenutí městského soudu náležitě se vypořádat s námitkou stěžovatele tedy nemohlo ovlivnit výsledné rozhodnutí o důvodnosti, či nedůvodnosti neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, nelze jej tedy považovat za vadu řízení, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Shodnou argumentaci lze nalézt také např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2005, č. j. 3 Azs 358/2004 - 67, dostupný z www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že v případě jednání mafie jde o jednání soukromých osob a že takové jednání nelze bez dalšího považovat za pronásledování ve smyslu § 2 zákona o azylu, ale musí k němu nastoupit další skutečnosti. Jako ilustraci této další skutečnosti může sloužit právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 5. 10. 2005, č. j. 3 Azs 412/2004 - 93 (dostupný z www.nssoud.cz), že jednání mafie na Ukrajině by bylo možno považovat za pronásledování, „*pokud by se policie vůbec nesnažila stěžovatelovu stížnost vyřídit a stěžovatel by neuspěl se stížností na takový postup a na kriminální činnost soukromých osob u instančně nadřízených orgánů nebo u jiných orgánů povolaných k ochraně občanů. Neučinil-li stěžovatel pokus o zajištění své ochrany i tímto způsobem, resp. pokud nehledal pomoc opakovaně nebo u více relevantních státních nebo nevládních institucí, nelze dospět k závěru, že by jednání soukromých osob, kterému byl stěžovatel vystaven a které je nepochybně zavrženíhodné, bylo ukrajinským státem podporováno, trpěno nebo že by proti němu ukrajinské orgány nebyly schopny poskytnout adekvátní ochranu.*“

Jinou vadou řízení, kterou je Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti podle § 109 odst. 3 s. ř. s. oprávněn prověřit, napadené rozhodnutí městského soudu netrpí.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že vzhledem ke svému zdravotnímu stavu si není schopen obstarat vhodnou prací finanční prostředky nutné pro získání odpovídající lékařské péče a léků na území Ukrajiny, v čemž spatřuje důvod k udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Této námitce nelze přisvědčit. Ustanovení § 14 zákona o azylu spojuje udělení humanitárního azylu se správním uvážením správního orgánu. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž byl vyjádřen názor, že „*správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.*“ Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu, že správní orgán dostatečně objasnil z jakých podkladů vycházel, jak je hodnotil a k jakým závěrům došel, takže nevybočil z mezí mu stanovených rozsahem správního uvážení.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti poukazoval na svůj zdravotní stav jako na skutečnost rozhodnou pro udělení mezinárodní ochrany. Nepříznivý zdravotní stav může být důvodem udělení azylu i na základě doplňkové ochrany v § 14a odst. 1 ve spojení s § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud proto prověří správnost rozhodnutí městského soudu i ve světle § 14a zákona o azylu. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 - 89, dostupný na www.nssoud.cz, kde Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je povinností státu nevystavit žadatele o mezinárodní ochranu nelidskému či ponižujícímu zacházení v případě jeho návratu do země původu v situaci, kdy žadatel trpí vážnou nemocí. Danou věc je třeba posuzovat s přihlédnutím k judikatuře Evropského soudu pro lidská práva. Při výkladu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu je tedy třeba vycházet především z rozsahu práva nebýt mučen, jak je zakotveno v čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Evropská úmluva“) a jak je vymezeno Evropským soudem pro lidská práva (dále jen „ESLP“). V rozhodnutí ESLP ze dne 2. 5. 1997, *D. proti Spojenému království*, stížnost č. 30240/96, byly vysloveny podmínky, kdy je vyhoštění rozporné s čl. 3 Evropské úmluvy. Stěžovatel k ESLP, občan ostrovního státu Svatý Kryštof a Nevis, trpěl chorobou AIDS v terminálním stádiu. Na ostrově nebyla žádná nemocnice poskytující péči, která by byla schopna zachovat alespoň akceptovatelnou délku a důstojnost stěžovatelova života, a dále zde neměl stěžovatel nikoho, kdo by mu mohl poskytnout morální podporu a společnost. V bodech 42 a 43 rozsudku D. proti Spojenému království (překlad Nejvyšší správní soud) ESLP uvedl, že: „*to, že stěžovatelova situace, včetně vyhlídek na dobu dožití, bude významně ztížena, pokud bude vyhoštěn ze smluvního státu, nezakládá samo o sobě porušení článku 3* [Evropské úmluvy]. *Rozhodnutí o vyhoštění cizince trpícího vážnou tělesnou nebo duševní chorobou do země, kde jsou zařízení pro léčbu této nemoci na nižší úrovni než ty, jež jsou dostupné ve smluvním státě, může vyvolat porušení článku 3, ale pouze ve velmi výjimečných případech, kdy jsou dány závažné humanitární důvody proti vyhoštění.* [...] *Soud nevylučuje, že se mohou vyskytnout další případy* [jako D. proti Spojenému království], *v nichž budou humanitární úvahy stejně závažné. Avšak to předpokládá, že dosáhnou vysoké míry stanovené v případu D. proti Spojenému království* [...].“

Ve světle uvedených skutečností Nejvyšší správní soud přezkoumal, zda fakt, že stěžovateli v ČR nebude udělen azyl, nebude znamenat porušení čl. 3 Evropské úmluvy. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nepůjde o porušení čl. 3, protože na Ukrajině podle informace MZV ČR č. j. 103825/2006 - LP ze dne 1. 2. 2006 zdravotnický systém přes jisté obtíže funguje a je pravděpodobné, že se každému ukrajinskému státnímu občanovi dostane odpovídající péče, i když za vyšší standard bude nutno si připlatit, čemuž se náležitě věnoval ve svém rozhodnutí jak správní orgán, tak městský soud. Správní orgán také dostatečně prokázal, že stěžovatel není svými zdravotními obtížemi bezprostředně

ohrožen na životě. Ze spisu dále vyplývá, že stěžovatel má na Ukrajině otce, který mu může být morální oporou a společností. Lze uzavřít, že humanitární úvahy v daném případě nedosahují ani zdaleka takové závažnosti, kterou lze nalézt ve výše popsané věci D. proti Spojenému království, takže neudělení azylu stěžovateli nemůže být porušením čl. 3 Evropské úmluvy, a neudělením azylu nedošlo ani k porušení § 14a zákona o azylu.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodoval, protože kasační stížnosti je přiznán odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupkyni stěžovatele, která mu byla soudem ustanovena k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni - Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6 - přiznal náhradu nákladů podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), c) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Částka 7200 Kč pokrývá odměnu za tři úkony právní služby ve výši 6300 Kč (1. první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, 2. další porada s klientem přesahující jednu hodinu a 3. písemné podání soudu týkající se věci samé) a náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč. Odměna právní zástupkyni stěžovatele ve výši 7200 Kč bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda
senátu